

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 124.421 van 21 oktober 2003
in de zaak A. 126.478/XIV-11.603.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat J. VAN BRUSSEL,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Maria Theresialei 4/6

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Tsjechische nationaliteit, op 6 september 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2002 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 25 juli 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 19 september 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 16 mei 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 september 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. VAN BRUSSEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Adjunct-adviseur F. VEREEKEN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Tsjechische nationaliteit, komt een eerste maal in België binnen op 17 augustus 2001 waar hij zich op 23 augustus 2001 een eerste keer vluchteling verklaart. Deze asielprocedure wordt afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van 10 oktober 2001. Het door verzoeker bij de Raad van State ingediend beroep tot nietigverklaring en verzoek tot schorsing wordt bij arrest nummer 109.077 van 10 juli 2002 verworpen.

1.2. Verzoeker is op 23 juni 2002 opnieuw België binnengekomen waar hij zich op 22 juli 2002 een tweede maal vluchteling heeft verklaard.

1.3. Op 25 juli 2002 wordt aan verzoeker de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf en een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten betekend.

1.4. Op 8 augustus 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing. De motivering luidt als volgt :

“(…)

U, Tsjechisch staatsburger van Roma-origine, vroeg een eerste keer asiel aan in België op 31 juli 2001. Op 10 oktober 2001 nam de Commissaris-generaal inzake deze asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op basis van het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag. In december 2001 keerde u terug naar Tsjechië. Op 23 februari 2002 verliet u Tsjechië opnieuw en via Duitsland kwam u in Zwitserland terecht dat u op 23 juni 2002 verliet richting België waar u op 22 juli 2002 voor de tweede maal het statuut van vluchteling aanvroeg bij de Belgische autoriteiten.

U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u na uw terugkeer in Tsjechië onmiddellijk problemen kreeg. De skinheads waren te weten gekomen dat u terug in Tsjechië was. U werd tweemaal overvallen en in elkaar geslagen. Uw dochters en vrouw werden mishandeld. Uw ramen werden stuk gegooid en er werden doodsb bedreigingen geroepen. Na twee maand verliet u Tsjechië richting Zwitserland waar u een asielaanvraag indiende en gedurende vier maanden verbleef. Na een negatief antwoord op uw asielaanvraag in Zwitserland diende u geen beroep in tegen deze beslissing en verliet Zwitserland richting België. Uw echtgenote XXX en uw twee dochters XXX en XXX vergezelden u naar België.

Wat betreft de door u in uw beroepschrift ingeroepen asielmotieven inzake uw eerste asielaanvraag op 31 juli 2001 dient te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal op 10 oktober 2001 inzake uw eerste asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam op basis van het bedrieglijke karakter van die asielaanvraag. Gezien het bedrieglijke karakter van uw eerste asielaanvraag kunnen deze door u in uw beroepschrift ingeroepen elementen dan ook niet meer in overweging worden genomen bij uw tweede asielaanvraag.

Verder moet worden vastgesteld dat u, volgens uw verklaringen (DVZ, vraag 41, vraag 42) de laatste vier maanden (van 23 februari 2002 tot 23 juni 2002) vóór uw aankomst in België op 23 juni 2002 in Zwitserland hebt verbleven en dat u geen concrete feiten of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u Zwitserland hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U heeft bovendien nagelaten om bij de Zwitserse autoriteiten beroep in te dienen tegen de initiële afwijzing van uw asielaanvraag (DVZ, vraag 42) en om derhalve alle mogelijke middelen tot het verkrijgen van bescherming uit te putten.

Bovendien kwam u op 23 juni 2002 in België aan (bijlage 26) en vroeg u pas asiel aan op 22 juli 2002 (bijlage 26). Deze lange periode tussen uw binnenkomst in België en het moment van uw uiteindelijke asielaanvraag laat ernstige twijfels ontstaan over de door u, ingeroepen vrees voor vervolging.

Gelet op het voorgaande kan er met betrekking tot uw asielaanvraag geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Conventie van Genève, worden weerhouden. Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde document (paspoort) wijzigt hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet aangezien het enkel uw persoonsgegevens bevat en geen rechtstreeks verband houdt met de door u ingeroepen vluchtmotieven

Aangezien het kennelijk ongegronde karakter van uw asielaanvraag duidelijk blijkt uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en uw beroepschrift, acht ik het niet nodig u op te roepen voor een interview op het Commissariaat-generaal.

Ook in het kader van uw dochter XXX werd een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert:

“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Motivering: gebrek in de materiële motivering

De asielaanvraag van verzoeker werd kennelijk ongegrond verklaard omwille van het feit dat verzoeker België binnenkwam op 23 juni 2002 en asiel aanvraag op 22 juli 2002, bijna een maand later.

Het Commissariaat-Generaal koppelt blijkbaar automatisch aan deze ‘laattijdige’ aanvraag de gevolgtrekking dat er ernstige twijfels bestaan over de ingeroepen vrees voor vervolging.

Het Commissariaat-Generaal deed geen enkel onderzoek naar de door verzoeker voorgebrachte feitenrelaas.

Meer nog, het Commissariaat Generaal vond een interview niet nodig om tot de ongegronde asielaanvraag te besluiten.

De beslissing van het Commissariaat-Generaal dient dan ook vernietigd te worden.

Zorgvuldigheidsbeginsel

Het commissariaat-Generaal oordeelde tevens dat het asielverzoek onontvankelijk is omdat verzoeker meer dan 3 maanden in een ander land heeft verbleven en dit verlaten heeft zonder vrees voor vervolging in de zin van artikel 1A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen.

Zij kwam tot dit besluit louter op basis van een niet nader geverifieerde, onduidelijke verklaring van verzoeker.

Verzoeker meent dan ook dat de vraag met betrekking tot zijn verblijf in Zwitserland minstens ernstig en duidelijk aan hem had moeten gesteld worden, minstens dat hij dit in een interview had kunnen toelichten.

Deze mogelijkheid werd hem door het Commissariaat-Generaal niet verleend.

Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd genomen en op basis hiervan vernietigd dient te worden.”;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker zich in een enig middel beroept op de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald een gebrek in de motivering en het zorgvuldigheidsbeginsel; dat vooreerst verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is omdat zijn asielaanvraag kennelijk ongegrond werd verklaard omdat hij meer dan één maand na zijn binnenkomst een asielaanvraag indiende en de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieraan blijkbaar de gevolgtrekking koppelt dat er ernstige twijfels bestaan over de ingeroepen vrees voor vervolging; dat verzoeker de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook verwijt geen onderzoek te hebben gevoerd naar zijn asielrelaas en hem niet uitgenodigd te hebben voor een verhoor; dat verzoeker eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht omdat zijn asielaanvraag eveneens onontvankelijk werd verklaard omdat hij meer dan drie maanden in een ander land heeft verbleven en dit verlaten heeft zonder vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dit louter op basis van een niet nader geverifieerde, onduidelijke verklaring; dat verzoeker dan ook meent dat hij zijn verblijf in Zwitserland in een bijkomend interview had moeten kunnen toelichten;

2.2.2. Overwegende dat, met betrekking tot het “niet horen van verzoeker” dient te worden opgemerkt dat er geen wettelijke bepaling is die het horen van verzoeker voorschrijft; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in elk geval individueel beoordeelt of een verhoor dienstig en onmisbaar is voor het nemen van zijn beslissing; dat in de bestreden beslissing de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk overweegt dat, aangezien het kennelijke ongegronde karakter van zijn asielaanvraag duidelijk blijkt uit zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn beroepschrift, hij het niet nodig acht hem op te roepen voor een interview; dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoeker reeds op 23 juni 2002 België binnenkwam en pas op 22 juli 2002 asiel aanvroeg; dat artikel 51 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt: “De vreemdeling die regelmatig het Rijk binnengekomen is zonder de status van vluchteling te bezitten en die deze wenst te verkrijgen, moet binnen acht werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen, zijn verklaring afleggen voor of zijn aanvraag tot erkenning richten tot één der door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden. (...)”; dat verzoeker niet betwist

dat zijn asielaanvraag te laat is, noch een plausibele verklaring daarvoor geeft, zodat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen redelijkerwijze kon twijfelen aan de ingeroepen vrees voor vervolging; dat, wat het verblijf van vier maanden in Zwitserland betreft, uit verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn schriftelijke verklaringen blijkt dat hij gedurende vier maanden in Zwitserland heeft verbleven en dat hij geen concrete feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij Zwitserland zou hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging; dat verzoeker heeft nagelaten beroep in te dienen tegen de initiële afwijzing van zijn asielaanvraag aldaar en derhalve alle mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming uit te putten; dat verzoeker dit geenszins weerlegt in zijn verzoekschrift; dat hij geenszins verduidelijkt welke elementen hij in een bijkomend verhoor omtrent zijn verblijf nog zou hebben aangebracht, op grond waarvan de motieven van de bestreden beslissing als onredelijk zouden dienen gekwalificeerd te worden; dat hij niet aannemelijk maakt dat zijn belangen geschaad zijn door het ontbreken van een verhoor in dringend beroep; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trouwens alleen al op basis van dit motief zijn asielaanvraag onontvankelijk kon verklaren; dat een schending van de in het middel aangehaalde beginselen niet kan worden aangenomen; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
éénentwintig oktober tweeduizend en drie, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.